

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNCIIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

◆ 10 CÉNTIMS ◆

SURT LOS DISSAPTES

◆ 10 CÉNTIMS ◆

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. » 2 »
Los suscriptors del interior reben
las obras del folletí encuader-
nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó á la escala.

PREUS DE CADA NÚMERO:
Número corrent. . . . 10 cts.
» extraordinari. . . 15 »
Los números atrassats son al ma-
teix preu y sense folletí.

LA BIBLIOTECA MUSEO BALAGUER

A la voluntat generosa del il·lustre poeta é historiador de Catalunya, Excm. Sr. D. Victor Balaguer, deu Vilanova y Geltrú la gloria de poder enjoyarse ab la possessió d' una Institució que honra tant á n' ella com fá inolvidable lo nom del seu fundador y sostenidor.

Es la Biblioteca-Museo un potent focu hont acudeixen

pera ilustrarse los fills de la escullida vila y al mateix temps lloch de visita pera molts forasters que sense tal incentiu, may hagueran posat sas plantas en la bonica població de nostra costa, per mes que altres moltes circunstancias la fassin acreedora á que lo viatjer s' hi deturi.

La inauguració del establiment va tenir lloch en Octubre de 1884 y respecte á la part de Biblioteca, que es de la que únicament parlém avuy, comensá ab la important xifra de 22.000 volums, regalo tots ells del

seu fundador, així com també ho fou lo edifici construhit exprofés y 'l cual s' aixeca sobre extensa área á pochos metros de distancia de l' estació del ferrocarril'. Pero la xifra dita va creixent de dia en dia, mercès á las múltiples relacions del Sr. Balaguer y á que divulgantse la importancia del Institut, los autors de tota Espanya y alguns del extranger, l' honran ab l' envió d' exemplars de sas obras al veurer la llum; y altres lo favoreixen ab importants donatius de llibres antics ó moderns, puig que tenim de confessar que 's fá difícil luego d' haber visitat la casa, no deixarhi un recort que petentisi la estada sempre agradabilissima que allí 's passa.

Per aquest motiu y per lo zel y amable tracte del Bibliotecari D. J. Oliva Milá, son avuy ja insuficients los armaris pera contenir més de 30.000 volums que s' hi troban reunits y cada dia aumentan segons pot veurers llegint lo Butlletí bibliogràfic mensual que 's publica.

Lo gran saló de Biblioteca conté varias taulas pera llegir y consultar obras y en lo centre una de mes gran hont s' hi coloean diariament los innumerables diaris y revistas que de tot arreu hi fan cap y allí es hont s' hi veuhen de continuo personas estudiosas que acudeixen á traurer profit de tan utilitaria obra.

Aquell temple de saber, tanca de tot en son sí; allí s troban manuscrits originals dels mes reputats autors moderns, y també importants pergamins contenint documentacions de sigles passats.

Detallar lo mes surtint de aqueila inmensa enciclopèdia, es impossible pera 'l qui com nosaltres vam fer allí una curta estada de dos horas, pero sí podém dir, que hi vejerem representació de la literatura catalana, castellana y d' altres paissos, tant moderna com de passadas centurias y que las ciencias exactas y sas derivadas, així com la filosofia, la historia y la llengüística, hi abundavan de modo que completantse uns coneixements ab altres, formavan en conjunt un tot armónich.

No obstant, citarém la presencia de 55 edicions diverses del *D. Quijote*, d' un exemplar de la primera edició de las obras d' Ausias March i oprés á Valencia l' any 1543, la *Anatomía del cuerpo humano* impresa á Salamanca l' any 1551, alguns rarissims exemplars que pertenesquen á la Biblioteca de Poblet y altres preciositats bibliogràficas de no menor estima.

Si com á Biblioteca mereix veurers lo Institut vilanoví, no ho es pas menos com á Museo, pero aixó será objecte de capítol apart que publicarem altre dia.

J. S.

TEATRO CATALÁ

LOS AMORS DE LA NEGRA BLANCA Ó 'L DESENYLLAS DE UN DRAMA CASULÁ.—Monólech de D. Ricardo Vilardell en prosa y en vers, estrenat lo 27 del passat en lo «Ateneo Marqués de la Mina» de la Barceloneta.

Lo argument de l' obra s' enclou en un autor que ha escrit un drama y l' explica al públich recitant las escenas mes culminants. Es bastant entretingut y hauria agradat més á la concurrència, si no hagués sigut tan llarch. Sigué aplaudit y cridat l' autor á las taulas.—X.

DIUMENGE DE RAMS.—Monólech en prosa, de Santiago Boy y Verdalet. Estrenat la nit del 20 del passat en l' Ateneo de Sant Gervasi.

Agradá molt á la distingida concurrència demostantho celebrant ab francas riallas los abundants acudits que conté dita obreta. Lo jove que 'l desempenyá y quina funció era á son benefici, estigué acertat. Lo públich demaná al autor ab repetits aplausos.—X.

UN GOTET DE VI

La medicina millor
per curar lo mal humor.

MARINESCA

Sobre la platja de la mar blava
várem jurarnos lo nostre amor.
Lo jorn naixia; l' oneig cantaba
la mes hermosa de sas cansóns.

D' entre dos onas que 's petonejan
lo sol s' enlayra y 'l mon soniu
y las estrellas que parpellejan
fugen gelosas cel cap-endins.

Las flors esvertan allá en la plana:
lo gall entona son cant primer
y sas canturias l' aucell desgrana
sobre 'ls brancatjes de pins y abèts.

Mes las onadas en aytal dia
prou se hesaben; vinga cantar!
L' auba no reya ni 'l sol eixia
fins que l' hermosa va dirme: ¡Jo t' am!

Llavors l' aubada majestuosa
va desvetllarse voreta 'l cel
y ab sos raig tendres de grana y rosa
lo sol va neixer rient de pler.

Fentne parellas las aus marinas
xisclant volaban á ran de mar
y el cel lluhia sense boyrinas
tant blau com sempre, mes pur que may

Matí de festa, sobre la platja
que prest que passa, parlant d' amor!
La marinada de ratja en ratja
nos murmuraba lo cant mes dols

Voreta á vora, de goig somreyam;
los llabis rojos de tant besarns'
y l' un á l' altra: ¡Jo t' am! nos deyan
las mans estretas: ¡Jo t' am; jo t' am!

P. MONISTROL

Páginas del servey militar

Lo primer diumenge que vaig sortir del cuartel vestit ab aquell pantalón vermell, franjat de negre ample y sense etxura; la guerrera blava, llarga, de coll vermell, xifrat á un costat y altre ab lo número del regiment y guarnida per tot de botóns de llautó; lo casquet rodó, de panyo negre ab doble franja vermella, y aquellas sabatassas, lluhentas á forsa de betum y de raspall, vaig anar á veurer á la senyora Antonia, la tia d' una cunyada meua, á qui m' havia recomanat la familia per mentres fos en aquell poble que visitava per primera volta y per forsa, y ahont devía passar los dos ó tres anys de servey militar que alashoras tot just comensava.

Vaig quedar contentíssim d' aquella bona senyora, de la seva familia y de la Teresó, una aixerida noya de divuit anys, grassona, ben formada y ab uns ulls negres com duas moras, plens d' encant, de vida y d' expressió.

Era filla del amo d' un conegut hostal d' aquell poble y solia anar á passar los ratos que l' hi quedavan lliurers de los quefers de sa casa, en la de la senyora Antonia hont cusia, ja prendas que 's feya per ella, ó ja d' altres que aquella construhia per sas parroquianas, que no n' hi mancavan, emprendadas totes del bon gust que tenia en la confecció de vestits.

Veurer á la Teresó y agrardarme, va ser tot hú. Al sortir d' aquella casa estava enamorat; tant enamorat y hasta mes de 'l que potser permés á pobre quinto com jo era allavors.

Si me 'n va costar de clatelladas aquell enamorament! Com sempre pensava ab ella, á millor del exercici 'm distreya y ¡paf! la má del sargento m' advertia que ja havia manat *tercién* y jo encare estava *firmes*.

Pero la certesa de que jo agradava á n' ella tant com ella m' agradava á mi, feya que prengué de bon grat aquellas aspres advertencias del sargento.

Era tant l' afecte que al poch temps de ser allí 'm professavan la senyora Antonia y sa familia, y tant també lo carinyo que jo 'ls tenia, que no hi havia dia que, aprofitant lo toc'h de *marxa*, no me 'n hi anés á passarhi un parell ó tres d' horas felissas, entre las juguescas d' en Pepito, un aixerit nen de vuit mesos, las bromas de las noyas cusidoras y la agradosa conversa de la alegre Teresó. Mentres acariciava al nen, que tenia sentat sobre la falda, y ell corresponia á mas caricias ab infantivolos riatllas ó contemplava embadalit la vermelló de mon pantalón *grancé*, ó be 's' entretenia palpant ab sas arrodonidas manetas los lluhents botóns del amplós capot que 'm cubria, jo no apartava la vista d' ella, de la Teresó, saborejant la grata contemplació de sas ben contornejadas formas, de sos llabis vermells com la cirera, de sas enrogidas gallas, tersas y finas, de 'ls rissos de negres y sedosos cabells que l' aire embullava sobre son blanquíssim front y sobretot, d' aquells ulls, negres, brillants y expressius, que al aixecarlos ella de la costura pera ficarlos en mi, to-pantse nostras miradas, me produhian una sensació tant dolsa y un goig tant plahent, que 'm feyan per un instant lo ser mes ditxós de la terra, mentres ella, vergonyosa y ab las gallas encesas, tornava, baixant lo cap, á posarlos sobre la blanca tela que á sas mans tenia. Y entre goigs y conversas, juguescas y riatllas, passava agradosamente lo temps, fins que la campana del antich castell tocava l' hora en que jo, per no faltar á mos debers me despedia de tots, no sens avans fer un petó sobre las mulsudas galtonas del nen, y rebre

luego una tendre mirada de la Teresó acompañada d' un «adeu», qu' era una barreja de goig y tristesa.

Y jo, esperansat, joyós, cada volta que baixava l' enrampat camí que del castell condeuix al poble, ho feya solsament per anar allí y respirar aquell ambient saturat de ditxa y benestar; ó pera, recolsat en la reixa de casa la Teresó, conversant agradosamente los dos, jo fora y ella dins, fent projectes, dihentos amoretas, mirantnos dolsament y llensant enamorats suspirs, que s' enlayraven per l' espay fins á arribar á aquell blau seré, que 's perdía, allá á llevant, entre la verdór dels prats y s' ajuntava á ponent ab los punxaguts pichs de la alterosa serra.

Y al anar á missa cada diumenge, lo fusell á coll, lo cap alt y movent lo bras esquerra, clós lo puny, ab aquell ayrós maneig del soldat d' infanteria, bon trós avans d' arribar á casa seva y tot just la vey en son balcó atalayant lo vermell banderí de la meua companyia, jo ja 'm redressava tant com podia, treya enfora 'l pit, posava la mànega del capot sobre las llustrosas cartuxeras per treurer la mica de polsim que hi havia, y procurava adoptar aquell aire marcial y distingit del cabo de gastadors, sense apartar la vista d' ella fins al ser al seu devant, hont la saludava ab una mitja riatlla y un moviment de cap, al qu' ella 'm corresponia ab una mirada y un somris de llavis, que mes d' una vegada lo tinent havia d' avisarme ab un copet de sabre sobre la pantorrilla. qu' havia perdut lo compás de la marxa, atalayat en assaborir aquellas demostracions de carinyo tan afalagadoras y enamoradissas.

Fins que un dia, per ma dissort, se rebé la nova de que nostre regiment devia ser traslladat á un altre població. ¡Quin disgust lo meu!

Quant ja ab trage de marxa y pocas horas avants de abandonar aquell poble niu de mos amors de soldat, vaig despedirme de la senyora Antonia, de sa familia, del nen y de la Teresó; vaig comensar á sentir una re cansa y un cobriment de cor, que feren espurnar mos ulls sense volguerho.

La despedida fou llarga, trista y carinyosa. Vam prometeins no olvidarnos may, escriurens sovint, desitjantnos bona salut y millor sort.

Si 'ns en vam escriure de cartas afectuosas y enamoradas! ¡si 'ns en deyam de paraulas sentidas y carinyosas!

Durant tot lo temps que vaig permaneixen en lo servey, no vaig olvidarla ni un sol moment. Be 'n vaig veurer de noyas guapas y escayentas, d' aquestas que fan de bon mirar! Pero cap com ella; cap com la aixerida Teresó.

En una certa que dias enrera va enviarme la senyora Antonia 'm deya; «sabrás com la Teresó ja es casada»...

¡Que Deu l' hi dongui bona sort!

¡Tant bona parella que hauriam fet tots dos!

F. MARIO.

Lluna plena.

PER TELÉFONO

Ets al aparato?—Sí.
 Escoltas?—Ab atenció
 Surtirás á passeig?—No.
 Hont nos trobarém?—Aquí.

Vindré allavors?—Tu mateix.
 Ara desseguit?—No encara.
 Y aixó?—Com hi ha la mare!
 Ha de sortir?—Ja 's vesteix
 Comunicambo aviat,
 puig pateixo tant d' amor
 que sempre tinc mal de cor.
 —Potsé encara no has dinat?
 —Estás de broma?—Per qué?
 —Me contestas de tal modo!
 —Enfadat?—No m' incomodo
 perquè t' adoro.—No ho sé!

—Duptas ja?—No sias tonto.
 Si jo no t' hagués eregut
 pensas que hauria vingut
 hont no diré puig m' afronto?
 —Ay!—Què pasa?—N' ho sé pas.
 Somió ó no comprench res.
 Tu ab mi?—Fas lo desentés?
 —Enriqueta?—Tu ara 'l fas.
 Enriqueta! Gran trapella!
 Ja veus com t' has descubert
 y ara resulta que es cert
 que 'ts traidó? Jo no soch ella
 y 't comunicas ab mi...
 Ay quan nos torném á veure!

Jo que no ho volia creure
 lo dia que m' ho van dir!
 —Senyora, per Deu!—Malvat.
 —Suposo qu' en va s'afanya!
 ó 'l teléfono 'ns enganya
 ó 'l Centro s'ha equivocot.
 No es Enriqueta vosté?
 —Ara vegi!—Siguim franca.
 —Si vol sabé, á Salamanca.
 No 'm comprometo.—Está be.
 No tinga pó que jo 'm llensi
 á divulgar pe 'l vehinat

Lo que V. m'ha innovat.
 No vull sabé qui es dispensi.
 Y pera evitar desgracias
 pel teléfono parlant,
 V. y tothom d' ara avant
 preguntí ab qui parla.

—Gracias.

—Pensa que ab una enrahona
 y es altra á la que 's confia
 y fins algú potsé un dia
 á la seva própia dona
 sos secrets descobriria.

S. ALSINA CLOS.

SERVEY DE EGRA

TARRAGONA.—Diumenge passat en lo «Centre Catalá» se representá 'o magnífich drama de D. Frederich Soler *Las curas del Mas*, ab bon desempenyo.—F.

TARRASSA.—Dissapte á la nit, debutá en lo «Teatro Principal» d' aquesta ciutat, la companyia del Romea d' aqueixa.

Tenorios es l' obra que posaren en escena y qu' agradá moltíssim, essent sumament aplaudida en lo final del primer acte y principalment al terminar l' obra que la numerosa concurrencia demaná á l' autor, presentantse lo Sr. Ferrer y Codina á rebre ls aplausos.

També 's representá *Pintura fi de Sigle* pels mateixos actors que l' estrenaren á Barcelona.

En lo diumenge á la nit, s' estrená la comedia publica la en lo folletí d' aquest períodich *Los aucellets* y la pessa *Lo marit de la difunta*.

La companyia Palombi doná una representació dimecres á la nit en lo *Teatro del Retiro*.
 Ll.

GERONA.—Lo dia 24 del passat se doná una representació de la pessa *Infanticidi* y la funció del 26 acabá ab la *Sense argüment*.—A.

PALAFRUGELL.—Lo vint del passat se doná una representació de *La fals ó 'l cap de colla* que agradá molt, essent bó lo desempenyo.—Ll.

GRANOLLERS.—Per causa de no tenir del tot ensajada l' obra que devian posar en escena en lo teatro de «La Unión Liberal y Casino de Granollers» la companyia que dirigeix lo primer actor Sr. Bermudez no pogué inaugurar la temporada lo dia de Pasqua com diguerem, equivocadament en lo número prop passat. Dita inauguració tindrà lloch lo dissapte vinent, dia 9 de Juny donant á coneixer obras que han merescut un sens fi de representacions en tots los teatros que las han posadas en escena.—C.

Cluny d' aquest mon

FANTASIA

(ACABAMENT) (I.)

Sempre nou dintre sa grandiosa uniformitat, reprengherem nostre viatge.

Cuantes horas ó dias vagarem aixís dintre la imensitat? Haviam perdut la noció del temps. Nostra marxa era tan rápida y las terras celestes tan numerosas, que 'n poch segons passabam d' un mitx dia calorós á una aubada freda ó á un crepúscul de penetranta melancolia.

Alguna vegada creuhabam per entre un chor d' enamorats, únich encontre de nostre ruta aérea. Al vol, nos enviaban un sonriure de germanó y desapareixian per entre las bromas.

Per amorosa sollicitut, sols nos aturabam en las regions desertas, redoblant la velocitat per damunt dels mons habitats.

Una vegada, passarem per davant d' un poble d' una civilisació talment refinada, que 'ns aturarem per observar-lo ab interés. Preocupats ab tanta maravella,

distrets en reependre nostra marxa, vareig adonarmen que havent cambiat de direcció, descendíam insensiblement.

De cop nos trovarem devant de un sol esbelt á quin voltant gravitaban satélits de grandor y esclats variats. Escabellats, molts cometes corrian per órbitas gegants.

Nos trovárem perduts... pero sens cap inquietu, porque era suficient remontarnos un poch dins l' azur, ahont totas las profunditats nos obrían un camí.

—Sufreixo, me digué bruscament lo pensament d' Alba.

Espantat, vaig voler imprimir més velocitat á nostre vol qu' era un tant pausat. Pero una forsa pesaba damunt nostre; l' aire, deixá d' emportarnos...

M esforsaba sens resultat... ma energia se perdía inútilment Alba, desfalleseuda, murmurá ab l' angoixa de sa mirada:

—Nos hem aproximat massa á esferas inferiors d' ahont no podrém sortir-ne més, y dins las quals no podrém viurer llarch temps.

La estimada del meu cor no s' equivocaba gens. Desgraciadament! era tart per retornar enrera. Era precis abordar la terra minúscula al damunt de la que 'ns haviam quedat sens poguernos sostenir més.

Figureuvos cascadas de pedras, promontuositats de rocas capgiradas y de blochs de lava, centenars de cràters oberts. Lo sol partit per llargas esquerdas, las montanyas tombadas, atestiguant un lloch apoderat per

(I) Comensa en lo número anterior.

tots los cataclismes. Sens una gota d' aigua, sens una fulla, sens aire: lo silenci feréstech de las sepulturas.

Al cel, negrissim, brillaba una lluna colossal.

Nosaltres estavam agafats estretament ab lo cor oprimit y tristos. La nit sen blava estar avansada. Alba mediaba.

—Escolta, me digueren sos negres ulls, jo he tingut ja moltes existencias y crech que tu vius per primera vegada. Jo sé donchs moltes cosas que tu ignoras. Hi ha pera los altres, com per tots los sers creats, una última hora que, probablement, no fá més que precedir á una transformació. Aquest petit satélit acaba de morir y preveig una catástrofe immediata. Pot esser som nosaltres los dos últims sers vivents que l' haurán travessat. Tens por?

—No, vaig respondre, estreyent febrosament contra mi la jove esposa.

No 'm dol res si dech, morir per reviurer ab tu.

Alba mogué son cap pensatiu;

—Sens dupte, recomensarém en altra part una existencia de la que sols Deu coneix las condicions y la durada. Renaixerém, junts l' un ab l' altre per retrovarnos en la continuació dels temps? Es encare lo secret de Deu. Pero, per tot lo que hi ha de gran dins l' univers, reb mon jurament.

Y s' eregí, imponenta:

—Tot lo llarch temps que 'ls destins nos separarán, jo 'm guardaré pera tu. Viuré per tot ab lo recort del teu amor y, si la espera es de molts sigles, res canará ma fidelitat. A la vegada, juram per tots los sols de la creació, per las ánimas dels que 'ns han precedit' y de las dels que vindrán després de nosaltres, que no estimarás jamay á cap més dona...

Pogué just veurer en mos ulls la santa promesa:

Mil flamas sortiren á l' hora dels crífers; una resplandor lívida voltá 'l cel.

Y siguié lo sinistre, l' agonía d' una estrella dins la fantástica abrassada del espay iluminat com per un apoteósis.

Ab una violencia singular, lo sol comensá á tremolar.

Boig d' amor, vaig abrassar per última vegada á la meva esposa.

L' inmensa claretat s' apagá.

Veugerem alashoras una terra, igualment voltada de débils clarors, marxar sobre nostre ab horrible velocitat.

Un xoch formidable anava á produhirse... y las ruinas dels dos mons se perderían per sempre més en l' abisme del infinit.

En aquest instant suprém, vaig sentir los llavis d' Alba posarse sobre 'ls meus. Lo resplandor de flamas nos envoltá de nou y vaig llegir en los negres ulls de ma estimada aquesta frasse inolvidable, inolvidada:

¡Recórdaten!

Se sentí 'l soroll de montanyas desplomadas, de rocas desprenentse precipitadas en sa caiguda: se toparen los dos astres.

Una estrebada espantosa nos separá. Després, després rés.

Cóm vaig acabar de morir? Cóm he tornat á reviurer?
...La fosca se fá dins ma memoria.

Y lo meu jurament no siguié fet inutilment. Lo meu cor no ha bategat després d' haverlo formulat. Ahont la retrovaré? Cuán? Més alt ó més baix? Vetaquí l' insondegable misteri.

Las tenebras no son cap obstacle pera los que tenen Fé.

Encare que res satisfés la meva espera, m' es molt dols esperar. Per felissos, per privilegiats que siguém, la vida es enganyosa y ningú l' atravessa sens esser martíritsat.

Per aixó, fins á l' hora que 's realisin mos somnis, conservo respecte á tot lo que es bó, sant é ideal.

La mort será pera mi una misatjera de Deu.

Que m' importa lo sepulcre, si sa sombra glassada deu obrir á la meva ánima lo demá triumfant de las alegrias eternas y del amor sens fi.

Tras. per J. XIMENO

¡OH, 'L BON TEMPS!

...y poguent lluhir la faixa
tornarán horas tranquilas
y en las platjas més de moda
hi haurán concursos de lilas.

ODĀ

Vareig sentir del aucell
la preciosa cantarella;
vareig escoltar sa veu
¡Ay qu' era bella!

Vaig mirá una tendre flor,
que 's gronxava joganera,
escampant á dolls olor.
¡Ay qu' era bella!

Vaig sentir, del oreig, pur,
la carícia suau y fresca,
com bes d' enciser amor.
¡Ay qu' era bella!

Mes, ¡ay! tu que, bella flor,
cantant al amor, me besas,
dantme lo cel desitjat,
¡Ets la mes bella!

JOSEPH ESCACHS Y VIVED

LO MICO Y 'L LLORO

Fábula en prosa.

Un senyor rich tenia en lo jardí de casa seva, un mico del que n' estava enamorat mes que per altra cosa per las monadas que feya.

Pero un día aquell senyor va adquirir un lloro que al revés dels altres no era xerraire, pero que per 'xo lluhia un plomatje preciós qu' era l' encant de tots los que 'l miraban.

Lo senyor vejent que 'l lloro era humil li va posar tot lo carinyo que tenia al mico, y 'l mico envejós d' aixó, un día que 'l lloro estava fora de la gabia lo va arremetre de tal modo, que li va arrancar cuasi totas las plomas, deixantlo tant mal parat que no semblaba ell sino... un altre lloro.

Lo senyor, que va presenciar aquest fet, va matá al mico aplastantli 'l cap d' un cop de pedra y 'l lloro que mes tart després torná á tenir son hermós plomatje, sigué sempre mes l' idol del seu amo.

Vull dir ab aixó, que l' enveja podrá ser 'an rastrera com se vulga; pero que may triunfará en tot. Sols la humilitat ó la modestia será sempre per tothom preferida.

JOSEPH PONT Y ESPASA.

TALIA Y LO RUSSINYOL

Cantava un russinyol allá al Parnás entre las musas tristas y d'istretas, quan:—Basta de cansíns, diguè Talia al pararse l' aucell apropet d' ella.

—Potser, va preguntarli 'l russinyol, es que 'ls meus humils cants are os ofenen?

—Si fossin los teus sols pla me 'n riuria; lo burgit *dels de baix* es que m' apena,

—Ingrata sou, senyora, ab los que os duhen admiració y amor; los que os molestan son los que os fan una moderna gloria, russinyols que de perlas vos teixeixan una inmarcesible y triomfal corona que no la desfará 'l rigor dels segles.

—Ah! que 's deixin de perlas y coronas, de críticas y fórmulas modernas; podrán ser russinyols, mes en lo chor son tants y es tant diversa la manera, que semblan, més que vol d' alats flautayres, un estany de granotas xerramecas.

De las arts y las ciencias l' abundancia es fruty segú 'l mal gust y l' ignorancia

JUAN RIBAS PUIGVERT

TEATROS LOCALS

TIVOLI.—En aquest teatro han alternat las representacions de *Giroflé Giroflá* ab altres importants obras de repertori. Dimecres próxim tindrán lloch los estrenos de *Los dineros del sacristan..* y *Los africanistas*.

ELDORADO.—Ha virgut á reforsar l' atractiu programa de la casa, la nova comedia en un acte *El pié izquierdo* dels Srs. Lucio y Arniches, que ha obtingut molt bon éxit, y merescut per la divertida trama y numerosos acudits que fan passar un bon rato, per quinas bonas qualitats hi ha obra per dias. Abí vespre s' estrená *Viento en popa* de la que parlarém al número vinent.

GRANVIA.—Está donant las últimas representacions la célebre companyia Internacional per quin motiu val la pena las aprofitin los que no hagin apreciat sas principals notabilitats, especialment al incomparable artista Fregoli.

Lo dissapte dia 9 se inauguraré la temporada ab una gran companyia cómic-lirica de la cual, aixis com també de las obras que s' anirán posant, ne tenim bonas noticias.

CIRCO ECUESTRE.—Segueix ab la representació de las novetats que últimament han produhit més efecte al públich. Avuy tindrà lloch lo benefici del célebre clown Pinta.

JARDIN ESPANYOL.—Será aquest un dels llochs més favorecuts per nostre públich durant l' istiu, per las notables condicions que reuneix lo local pera pendrehi comodament la fresca. Aixó unit á la economia de preu com es lo de un ral la entrada y poguer disfrutar de las representacions de sarsuelas á cárrech de una companyia composta de artistas ja coneguts y aplaudits de nostre públich. La inauguració está ficsada pera aquest vespre y ab las importants obras *El Sacristan de san Justo* y *Certámen Nacional*.

LABRUGERA.

EPIGRAMAS

A na 'l ximple den Bonastre una capa li van fèr v com es just, va volguer cobrar la tal prenda 'l sastre. Y en Bonastre que 's un plaga á na 'l sastre li diguí: —¿Sab que diuhen per aquí? Diuhen: «qui la fa, la paga».

Aspectes tranquilisadors d' alguns célebres doctors.

Lo nebot del senyor Caba
que de valent no 'n te res,
l' altre dia s' alababa
de que ab tres que disputava
va ferlos corre á tots tres.

—Es vritat ¡vatua n' ell!—
Al moment va contestar
un que ho va presenciar.
—Corriar radera d' ell
perque 'l volian punxar.

En Quimet per cada dia
porta sombrero de copa;
pero ell, pobre Quimet,
diu que va vestit de... gorra.

Pura li diuhen la gent
á la filla de 'n Sisó.
Mes ella diu:—No soch Pura
que soch Purificació.

A na 'l exércit es cabo
un castellá mol cobart
que fa de valent alard
solsament per que 's diu Bravo

LLUIS SALAADOR.

Qu' he dinat com un home, es vritat, y que no tinch ni
un centim, també ho es. Donchs, á veurer com s' arregla aixó?

NOVAS

Lo folletí d' avuy se compon de las planas 17 á la 24
de la comedia «Qui oli remena...» Aquesta comedia
acabarà en lo número vinent y á l' altre se darà comens
á la publicació del preciós drama «La flor de la mon-
tanya.»

—D. Emili Adzerol y Cortada, autor de la comedia
en un acte «Un bon modelo», en obsequi als favoreixe-
dors de *Lo Teatro Regional*, posa á 15 céntims lo preu
de dita comedia, durant aquest mes. Los que la desitjin
deu en comprarla en aquesta Administració.

—Avuy dissapte la popular societat Niu Guerrer,
inaugura una Galeria Humorística de Figuras de Seu.
En lo número vinent nos ocuparem d' ella.

—S' ha posat á la venda al preu de un real en aque-
sta Administració, lo quadret dramátich «La Timba»
original de D. V. Badias Puyal.

—Dijous de la setmana passada en lo teatro Tivoli
tingué lloch lo segon Concert Euterpe de la present
temporada. Hi assistí una concurrencia numerosa com
no era d' esperar donat lo temps plujós que feya. En
aquest concert s' estrená una pessa que agradá molt
meresquent los honors de la repetició, tal es «Los car-
boners» del Mtre. Eleuteri Avenia.

—Lo Jurat Calificador del anunciat Certámen de
Valls, lo componen los senyors D. Joaquim Riera y
Bertrán, president; D. Narcis Verdaguer y Callís, vis-
president; D. Joseph Cabestany, D. Joan Durán y Es-
panyà y D. Francisco Flós y Calcat, secretari.

Las composicions deurán remetrers á l' alcaldia de
Valls ó al domicili del secretari, Rech, 31, Barcelona,
fins al 12 del present més.

—Diumenge á la nit, la Secció Recreativa de la
Unión Republicana del quart Districte celebrá una im-
portant funció á benefici de son digne president don
Andreu Bons. Se posaren en escena la pessa «Lo mes-
tre de minyons» y l' aplaudida comedia «Tenorios!»
quina dificila execució resultá esmerada. Acabá la ve-
llada ab la representació d' una pantomima organisan-
se després un ball de Societat. Concurrencia, regalos
y aplausos, tot siguié abundant.

—En lo número vinent publicarem un altre article de
J. Vidal Jumbert referent á l' antich teatro grech y
romá, ocupantse detingudament á lo referent als
actors.

—A Sabadell continua actuant ab éxit la companyia
de opereta italiana Palombi.

—Ha comensat á veurer la llum á Llagostera lo pe-
riódich «El caudillo del Progreso.» Las personas que
desitjin adquirirlo, poden dirigirse á aquesta admi-
nistració de *Lo Teatro Regional*.

—Lo conegut autor dramátich D. Pere Reig y Fiol
ha donat ja 'ls ultims tochs á un nou drama en tres
actes, titulat «L' Abím.»

—D. A. Guasch Tombas ha obtingut autorisació del
autor de la comedia «La familia Pontpique» pera tra-
duhir aquesta obra als idiomas catalá y castellá.

—Dos coneguts autors han acabat un arreglo del
francés al catalá que du per titol «Bernat... Bernat...»

OUL DE SACH

Entre amichs:

—M' han proposat passar á un altre teatro de primer
galán ¿qué 't sembla?

—Home, 'm sembla que deus acceptar, perque per
segon no vals gran cosa.

ALLAVORAS

Bellas aus de la verneda
 abandonau reflays,
 fonts d' un' aygua cristallina
 deixau ja de murmurar:
 no trenquis, no, ta florida
 gaya flor del claveller;
 verdor, del brancatje allúnyat
 com ho fas en jorn d' hivern;
 daurat sol de Primavera
 no llensis tos raig al mon,
 fins que sápia que m' estima
 la que porto al fons del cor.

FRANCESCH TORRES.

SÍMILS

—En que se semblan los grans als arbres?
 En que brotan.
 —Y 'ls ulls als quinquillayres?
 En que tenen ninas.
 —Y 'ls jutjes als que jugan al solo?
 En que fallan.
 —Y 'ls carreters als que mudan de relligió?
 En que renegan.

PAU PIU.

ENGRUNAS

En Lino, que es un jove mitj beneyt, entra molt entusiasmat á casa l' Enrich, mentres aquest está escribint.

—Enrich, Enrich, diu cridant: vineh del café y ha merescut l' aprobació dels de la taula, lo meu plan de fer tots junts, un viatge á Egipte: ¿que hi vens?

L' Enrich sense deixar d' escriure:

—Si, home! Deixar acabar aquesta carta!...

Pensaments d' un sabater:

—Que un home hage de ser menos que moltras bestias!... ¿Per qué 'ls homes no podriam tenir quatre peus? ¡Veyám!...

LAMBERT ESCALER.

ERIGMAS

CONVERSA

—Tu, porta aquest sobretodo á casa la sastresa que mudí el forro.

—¿A quina sastresa, á la Roseta?

—No, á la Quintana.

—¿Ahont se está?

—El carré que jo he nombrat, número que t' hi dit y pis qn' he anomenat.

F. SOLER T.

TARGETA

FRAY MANEL NADAL

OLOT.

Formar ab aquestas llettras lo titol d' un drama catalá

P. Rico.

GEROGLIFICH

::

JUNY

GEGANTS-CAMPANARS

+

burros

ases

pollins

BLANCA NEGRE.

Las solucions en lo próxim número.

Soluciones al número anterior

INTRINGULIS.—Palau.

TARGETA.—Un bon modelo. Emili Adzerol.

GEROGLIFICH.—Com mes caras mes nassos.

Correspondencia

Anirá tot ó part de lo que han enviat los señyors Manuel P. Turis; J. Pesado; Anton Mestre; P. Rico; Amadeo Bertrand; Noy Nano y Ventura Solá.
 Lo demés no aprofita.

AVIS

Se concedeix un plasso de 10 dias pera la encuadernació de totas las obras publicadas en lo folletí. Condiciones las de costum.